

ת"פ 43271/02/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד מאיר אסרף

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 43271-02-14 מדינת ישראל נ' אסרף (אסרף)
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

מאיר אסרף הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד גיא עין צבי

גזר דין

1. לאחר שנשמעו שני עדי תביעה מהותיים, חזר בו הנאשם מכפירתו והודה בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות **גניבה**, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **ותקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 16.9.13 בשעה 18:35, נכנס הנאשם לאולם הספורט בתיכון "אביב" ברעננה. בנסיבות אלה, נכנס הנאשם לחדר ההלבשה באולם וגנב שלושה טלפונים ניידים מסוג "אייפון" ו"סמסונג גלאקסי" מתיקי שלוש מהמתעמלות באולם. בהמשך לכך, הבחינה הגב' דבורה אבסירה (להלן - **המתלוננת**) במעשי הנאשם וצעקה לעברו "מה אתה עושה?". בתגובה לכך, רץ הנאשם לעבר המתלוננת, דחף אותה ונמלט מהאולם, כשהמתלוננת רודפת אחריו ומנסה לעצור אותו. הנאשם נמלט תוך שהוא משליך את הטלפונים הניידים אשר גנב מהאולם בדרך, עד אשר נתפס בסמוך על ידי עובדי בית הספר התיכון.

3. כאמור, ביום 12.5.15 הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר דיוני, כשהצדדים מצהירים ש"לענין העונש - הצדדים יעתרו באופן חופשי, והצדדים עותרים לדחיית הטענות לעונש בחודש ימים, לבקשת ב"כ הנאשם" (עמ' 24, ש' 9).

4. ביום 21.6.15 נשמעו הטענות לעונש. ב"כ המאשימה הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כלל הרשעה
עמוד 1

קודמת אחת, משנת 2008, בגין החזקת סכין למטרה לא כשרה - הרשעה שהתיישנה. הוא הפנה לערכים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם, שעניינם פגיעה בקניינו האישי של הפרט, פרטיותו ותחושת הבטחון האישי. הנאשם נכנס לחדר ההלבשה באולם הספורט, שהינו מקום אינטימי ופרטי, חיטט בתיקי המתלוננות וגנב מכשירי טלפון ניידים. גם כאשר נתפס בכף, הוא לא מפסיק ומבצע עבירה נוספת של תקיפה. מעשיו של הנאשם מעידים על תעוזה. העבירות קשות לגילוי. המכשירים הסלולריים אינם מן הזולים, מכילים מידע אישי רב ועל כן, הנזק כולל פגיעה בפרטיות, בתחושת הבטחון האישי וכן עוגמת נפש במידה לא מבוטלת.

התובע טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות ל-10 חודשי מאסר בפועל וביקש לגזור על הנאשם 5-6 חודשי מאסר בעבודות שרות לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננות, אף כי הטלפונים הניידים הוחזרו להן.

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בעבירות שבוצעו ללא תחכום מיוחד. חדר ההלבשה היה ריק מאדם. התקיפה, בדמות דחיפת המתלוננת, התבצעה בשלב שהנאשם התכוון לצאת מחדר ההלבשה. הנאשם נתפס זמן קצר לאחר מכן, לאחר שהשליך את הטלפונים הניידים מידיו. המתלוננות לא ניזוקו רכושית, שכן הטלפונים הניידים הוחזרו לידיהן. דרכו של הנאשם אינה דרך הפשע ועברו הפלילי, הכולל הרשעה קודמת בגין עבירה שבוצעה בשנת 2006, התיישן. נסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות ומסבירות, במידת מה, את מעשיו - הנאשם נמצא בהליכי פשיטת רגל, בעברו תאונת דרכים בגינה נפגע קשה בגבו. לנאשם מגבלות וקשיים, הוא אינו יכול לעבוד ונוטל תרופות נרקוטיות להקלת כאבים חזקים במיוחד. בעבר הוכר הנאשם כנכה בדרגה של 80% ובהמשך נקבע כי נכותו היא בדרגה של 30%. הוא מתקיים מקצבת ביטוח לאומי בסך 1,300 ₪ לחודש. על פי צו כינוס נכסים, נדרש הנאשם לשלם בכל חודש 300 ₪ בגין חובות עבר. הנאשם גרוש ואב לשני ילדים בני שנה ו-7 שנים, ובעקבות מצבו הכלכלי הוא לא מצליח לשלם מזונות ילדיו. ב"כ הנאשם הדגיש הודאתו של הנאשם וקבלת האחריות. הוא ביקש לקבוע רף תחתון של מאסר על תנאי ולמקם עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

הוגשו לעיוני המסמכים הבאים:

מסמכים רפואיים (נע/1) - מהם עולה כי הנאשם סובל מתסמונת כאב צווארית, פריצת דיסק, הפרעה מוטורית ותחושתית. הוא סובל מחולשה ביד שמאל, רידום באמה השמאלית ומתקשה להפעיל את היד. הנאשם קיבל מספר הזרקות לשורש הצווארי ומטופל בתרופות נוגדות כאב. מתעודה רפואית מיום 6.1.15 עולה כי הנאשם מועמד לניתוח דיסק צווארי (לא דווח כי נותח מאז) ומטופל במשככי כאבים דוגמת תכשירים נרקוטיים ומדבקות מורפיום. פעילות יד שמאל מוגבלת ומונעת עבודה.

אישור המוסד לביטוח לאומי (נע/2) - ממנו עולה כי החל מיום 1.11.14 הוכרו לנאשם 30% נכות רפואית ואושרה לו גמלת הבטחת הכנסה בסך 1,730 ₪ לחודש.

צו כינוס נכסים שניתן כנגד הנאשם ביום 13.1.15 (נע/3).

פסק דין של בית משפט לענייני משפחה והסכם מזונות, משמורת והסדרי שהות (נע/4).

6. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו. הוא הדגיש כי לאחר שנתפס מיד זרק מידיו את הטלפונים

הניידים. לדבריו, ביצע את העבירות כדי להביא אוכל לילדיו והתחייב שלא לבצע עבירות בעתיד.

7. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, ומבלי לטעת מסמרות איזהו העונש הראוי לו לנאשם, ועל מנת שמלוא אפשרויות הענישה יהיו בפני בית המשפט בבואו לגזור את הדין, נשלח הנאשם לממונה על עבודות שרות על מנת שתיתן חוות דעת שתבחן כשירותו לרצות מאסר בעבודות שרות. במקביל, ובשים לב למצבו הרפואי כנזכר לעיל, נשלח הנאשם לשרות המבחן למבוגרים, על מנת שזה יגבש עבורו תכנית של"צ שתתחשב במגבלות רפואיות אלה.

8. ביום 8.9.15 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות שרות ממנה עלה כי הנאשם אינו כשיר לבצע עבודות שרות, שכן מדובר בחולה כרוני, ידוע על בעיות אורטופדיות, נוירולוגיות ומקבל טיפול תרופתי קבוע. על פי חוות דעת נוירולוג איננו מסוגל לעבוד. בשיחה עימו, טען שאינו מסוגל לתפקד בשום עבודה עקב מצבו הבריאותי. מתקשה בהליכה ובישיבה.

9. ביום 20.9.15 התקבל תסקיר שרות המבחן ממנו עולה כי מתיאור תפקודו של הנאשם לאורך השנים בולטים קשיים במסגרות השונות, בלימודים, בצבא ובהמשך אף במסגרות תעסוקה. שרות המבחן התייחס לתיקי מב"ד שתלויים ועומדים כנגד הנאשם ואולם, ברי כי אין להתייחס לחלק זה של התסקיר. הנאשם התייחס לביצוע העבירות על ידו וכך סיכם שרות המבחן התייחסותו - **"בהתייחסותו לעבירה בגינה הופנה התקשה לקחת אחריות והתייחס בקלות ראש, בזלזול ובטשטוש חומרת מעשיו. לדבריו, בשל מצוקתו הכלכלית, התכוון למכור את מכשירי הנייד שנטל מהילדים. בהתאם לתפיסתו זו, ובשל קשייו התפקודיים, אף התנגד לביצוע צו של"צ, כאפשרות לענישה במצבו. לאור האמור, התרשמנו מאדם המגלה מעורבות עבריינית חוזרת, המתקשה לקחת אחריות למצבו הבריאותי והתפקודי, בעל עמדות אנטי-חברתיות, כשאף במהלך תהליך האבחון התבטא באופן תוקפני, לא מצאנו אותו מתאים לביצוע צו של"צ במסגרת שרותנו".**

10. ביום 8.10.15, ובעקבות קבלת חוות דעת הממונה ותסקיר קצין המבחן, נשמעה השלמה לטיעונים לעונש. ב"כ הנאשם התפלא על האמור בתסקיר שרות המבחן וטען כי התייחסות שרות המבחן לתיקי המב"ד התלויים ועומדים כנגד הנאשם בטעות יסודה, שכן שלושה תיקי מב"ד קשורים לתיק הנוכחי והנאשם לא יודע על כתב אישום נוסף שהוגש כנגדו. לדבריו, "לא היה קליק בין הנאשם לקצינת המבחן". התייחסותה מאוד שלילית ולא עומדת בקנה אחד עם הנאשם והרשעתו הקודמת האחת. לענין נטילת האחריות, הפנה ב"כ הנאשם לדברי הנאשם בפני בית המשפט, מהם עולה נטילת אחריות מלאה. לאחר שקצינת המבחן תייגה אותו כעברייני, ולאחר שלא הצליח להסביר כוונותיו, כעס הנאשם והתפרץ לעברה. הוגש לעיוני אישור רפואי נוסף, מיום 25.6.15 (נע/5), ממנו עולה כי לאחרונה קיימת החמרה במצבו של הנאשם וכי אינו מסוגל להפעיל את יד שמאל. לאור זאת, שב ועתר הסניגור להסתפק בהטלת עונש צופה פני עתיד.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם מנסה להתל בממונה על עבודות השרות ובשרות המבחן. הוא מתאר עצמו כמי שמתקשה לתפקד ולבצע פעולות בסיסיות אך קשיים אלה לא הקשו עליו לבצע גניבת טלפונים ולהימלט ממספר אנשים שרדפו אחריו עד שנתפס על ידם בתום מרדף. על כן, טען התובע כי הנאשם לא מקבל אחריות ומנסה להתחמק מעונש. לאור זאת, ולאור העובדה כי הנאשם לא נמצא כשיר לבצע עבודות שרות, עתר התובע לחייב את הנאשם בריצוי עונש בכליאה ממשית.

הנאשם התייחס לדברי קצינת המבחן בתסקיר וטען שאמרה לו שהוא עבריין. הוא טען בפניה "עבודות שרות אני לא יכול לבצע אבל אם יש לך לבצע (צ"ל להציע) לי עבודות של"צ שלא אצטרך להתאמץ אני אשמח לבצע... היא התוותה אותי לדבר אחד. אמרתי לה שיש הרבה דברים שהיא יכולה לתת. היא אמרה זה מה שיש לי לתת לך. אני לא התנגדתי לשל"צ" (עמ' 32, ש' 11).

דין והכרעה

11. המעשים שביצע הנאשם חמורים מאוד והפכו זה מכבר ל"מכת מדינה". עבירת הגניבה היתה מתוכננת. הנאשם, תושב הרצליה, הגובלת בעיר רעננה, בחר לו בקפידה מקום ציבורי, אשר הנגישות אליו נוחה, ושניתן לגנוב ממנו מספר טלפונים ניידים. הוא ידע כי באולם הספורט של תיכון "אביב" מתקיים אימון כדורסל וכי בשעה זו חדר ההלבשה של הבנות המתאמנות ריק מאדם ומלא בתיקים אישיים. עוד ידע, כי בסבירות גבוהה באותם תיקים מצויים טלפונים ניידים. לכן, הוא נכנס לחדר ההלבשה, חיטט בתיקים האישיים והוציא מהם שלושה טלפונים ניידים "חכמים" אותם התכוון לגנוב. כמו בכל מעשה גניבה שמתבצע בחופזה ברשות היחיד או ברשות הרבים, קיים פוטנציאל כי העבריין יופתע על ידי מאן דהוא ותפתח אינטראקציה פיזית ביניהם. במצבים מעין אלה, קיים סיכון כי העבריין יגיב בצורה בלתי רציונלית, באלימות או בהתנהגות קיצונית אחרת. גם במקרה הנוכחי, משהופתע הנאשם על ידי המתלוננת, הוא ניסה למלט עצמו תוך שהוא מגיב באלימות כלפיה, דוחף אותה וממשיך לרוץ אל מחוץ לאולם, עד שנעצר על ידי עובדי התיכון.

גניבת דבר, כאשר בתכוף לאחר המעשה מתבצע מעשה אלימות באדם כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, עונה, באופן פורמאלי, להגדרת עבירת השוד שבסעיף 402 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ברור כי לנאשם מיוחסות עבירות גניבה ותקיפה סתם, הוא הודה בעבירות אלה, וגזירת הדין תיעשה בהתייחס לעבירות אלה בלבד. ואולם, בית המשפט אינו מתייחס לעבירות "ביובשן", אלא נדרש לנסיבות ביצוע העבירות ולעובדות המקיימות את יסודות העבירות, וכעולה מכתב האישום המתוקן, הנאשם ביצע גניבה של שלושה טלפונים ניידים ומנקרא לעצור על ידי המתלוננת, נמלט מהמקום תוך שהוא דוחף אותה על מנת להשאיר את הטלפונים הגנובים בחזקתו, לעכבם אצלו וכדי למנוע התנגדות לגניבתם או להתגבר על התנגדות שכזו.

12. הערכים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם הם הגנה על קניינו ורכושו של אדם; מניעת פגיעה בבטחון האישי של אזרחי המדינה; מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם, כאשר טלפונים ניידים "חכמים" מכילים מידע אישי רגיש של בעליהם (תמונות פרטיות, הודעות SMS, הודעות וואטסאפ, הודעות דואר אלקטרוני, פרטים של אנשי קשר, נגישות ל"ענן" גיבוי וירטואלי תרשומות אישיות ועוד); שמירה על פרטיותם של אזרחים בחדרי ההלבשה במקומות ציבוריים. כאמור, ביצוע עבירות רכוש במקומות ציבוריים ותוך ניצול מצב בו המתלוננים אינם נמצאים ליד תיקיהם האישיים פוגעים באמון הציבור ופוגעים בתחושת הבטחון האישי והרכושי. הנאשם, איפוא, פגע בכל הערכים המוגנים הנזכרים לעיל, וניצל בציניות את תמימותן של המתעמלות באולם הספורט, כשחדר לחדר ההלבשה וחיטט בתיקיהן האישיים.

13. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות יובאו בחשבון, בין היתר, אלה:

- בחירת מקום ציבורי על ידי הנאשם, בו מרוכזים מספר תיקים אישיים, המאפשר גניבה של מספר טלפונים ניידים חכמים.
- כניסה לחדר ההלבשה של המתעמלות, תוך פגיעה מסתברת בפרטיותן.
- פתיחה של מספר תיקים של מתעמלות והוצאת הטלפונים הניידים מתוכם.
- גניבה של שלושה טלפונים ניידים (להבדיל מגניבת טלפון בודד).
- הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותן של המתלוננות עקב המידע האישי הרגיש האצור בתוך הטלפונים.
- תגובה אלימה של הנאשם לתפיסתו בכך על ידי המתלוננת, וזאת על מנת לאפשר לו השלמת ביצוע הגניבה ונסיון הימלטות מעונש.
- המניע לביצוע העבירות הוא מניע כלכלי. כפי שציין הנאשם הוא גנב את הפלאפונים על מנת למכרם תמורת תשלום כסף ועשיית רווח קל.
- העבירות קלות לביצוע וקשות לפענוח.

14. יחד עם זאת, אין להתעלם מנסיבות לקולא, ובניהן - עבירת הגניבה אמנם הושלמה מבחינה משפטית, אך הטלפונים הניידים הושלכו על ידי הנאשם במהלך מנוסתו והושבו למתלוננות; כפועל יוצא מכך, לא נפגעה פרטיותן של המתלוננות בפועל והנאשם לא הספיק לחדור אל תוך הטלפונים הניידים ולעיין בתוכנם; גם הכניסה לחדר ההלבשה לא פגעה בפועל בפרטיות המתלוננות, שכן הן שהו באותה עת באימון באולם הספורט; תקיפתה של המתלוננת בעת מנוסת הנאשם לא היתה תקיפה ברף הגבוה, היא לא נחבלה ולא נזקקה לטיפול רפואי; הנאשם נתפס על ידי עובדי המקום ועוכב עד לגעת המשטרה.

15. עיון בפסיקה מעלה כי התייחסות בתי המשפט לגניבות טלפונים ניידים, ובעיקר כאשר מדובר בטלפונים ניידים "חכמים", או כשהגניבות מלוות בעבירות אלימות, היא התייחסות מחמירה, וזאת מתוך מגמה לנסות למגר את נגע הגניבות ולהעביר מסר ברור ומרתיע לעבריינים פוטנציאליים.

א. ברע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.13) נדון עניינו של מבקש אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של גניבת טלפון סלולרי. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש המקובל בעבירות מסוג זה נע בין 2-8 חודשי מאסר בפועל. לאחר שנשקל עברו הפלילי של המבקש, גזר עליו בית המשפט 4 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שבית המשפט קבע כי מדובר בעונש שאינו חמור ואף "ממש קל". בית המשפט העליון, בדחותו את בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש, קבע כי "מתחם הענישה שקבע בית המשפט הינו סביר ועונשו של המבקש אינו חורג בחומרתו מהמתחם. אף אם הייתי מקבל את טענתו של המבקש וכולל במתחם הענישה אפשרות לענישה על תנאי ללא מאסר בפועל כגבול התחתון של המתחם, ואינני מכריע ביחס לשאלה זו, עדיין גזר הדין של בית משפט השלום נמצא בתוך מתחם זה". בית המשפט העליון הדגיש כי "גניבת מכשירי טלפון ניידים הפכה, למרבה הצער, לתופעה נפוצה הפוגעת באזרחים תמימים ומערערת את תחושת

הבטחון של הציבור. אין להקל ראש בעבירה זו ויש להטיל על המורשעים בביצועה עונשים הולמים".

ב. בע"פ 5942/13 אבו דלו מג'ד (10.2.14) נדון עניינו של מערער אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת שוד, לאחר שנקבע כי ניגש למתלוננת ולחברתה הקטינות וביקש לברר את השעה. המתלוננת ביררה במכשיר הטלפון הנייד שלה, ותוך שהיא משיבה למערער על שאלתו, האחרון משך בכוח את מכשיר הטלפון מידיה ונמלט עמו. לאחר שנקבע כי העובדות מגלות עבירה של שוד (ולא עבירה של גניבה בלבד), נגזרו על המערער - נעדר עבר פלילי, אשר הודה בעובדות, נטל אחריות ושהה כ-3 שבועות במעצר - 6 חודשי מאסר בעבודות שרות, כאשר מתחם העונש ההולם נקבע בין 6-24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון (כב' הש' רובינשטיין) קבע כי מדובר **"בעונש המצוי במובהק ברף התחתון... כך אפילו סברנו שיש להרשיעו בעבירת הגניבה (וכאמור - אין זו דעתנו)"**. זו היתה גם דעתו של כב' הש' סולברג, אשר הוסיף כי **"ברור שגם אילו הומרה ההרשעה לגניבה במקום שוד, לא היתה לכך נפקא מינה עונשית"**.

ג. בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.13) נאמר:

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה", כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו" (פיסקה 13 לפסה"ד).

אמנם הדברים נאמרו בהתייחס לעבירת שוד, אולם הדברים ישימים, בעיקרון, גם לגניבת מכשירי טלפון סלולאריים ולהפעלת אלימות אחריה.

ד. בעפ"ג (מחוזי ת"א) 51662-12-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר (20.4.15) נקבע מתחם עונש הולם לגניבה אחת של טלפון חכם אחד (ללא עבירת אלימות נלווית) של בין מאסר על תנאי ל-12 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי ציין כי קיימת חשיבות מיוחדת לגניבת מכשירי טלפון נייד בשני היבטים - **"ההיבט האחד הוא הקלות הבלתי נסבלת של גניבת מכשירים אלה... קיים גם ההיבט של מהות המכשיר והמידע הרב המאוחסן בו. למותר לציין, כי כל מכשיר טלפון נייד מחזיק מידע רב ערך עבור בעליו, שחזורו הוא כמעט בלתי אפשרי, ומכל מקום, נטילתו גורמת עוגמת נפש רבה למי שהמכשיר נגנב ממנו"**.

16. לאור נסיבות ביצוע העבירות, ובהתחשב באמור בפסיקה הקוראת להחמרה בעונשיהם של מי שגונבים מכשירי טלפון סלולאריים תוך הפעלת אלימות פיזית, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לריצוי בעבודות שרות לבין 12 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

17. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

א. הנאשם יליד 1975 ולחובתו הרשעה קודמת משנת 2008 בגין עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה (עבירה שבוצעה בשנת 2006). הרשעה זו התיישנה ולא תובא במנין השיקולים לעונש (ראה לענין זה סעיף 19(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981), ועל כן ייחשב הנאשם, לצורך גזירת העונש, כנעדר עבר פלילי.

ב. הנאשם הודה בביצוע העבירות, ואולם הודאתו באה לאחר שנשמעו שני עדי תביעה מהותיים ועל כן, לא נחסך מהם מעמד מתן העדות בבית המשפט. על כן, להודאתו ניתן משקל מוגבל. הדברים אמורים ביתר שאת נוכח התייחסותו לביצוע העבירות בפני שרות המבחן (ראה להלן).

ג. הנאשם גרוש, אב לשני ילדים קטינים (בני שנה ו-7 שנים), וחיב במזונותיהם; הנאשם בהליכי הכרזה כפושט רגל וניתן בעניינו צו כינוס נכסים; הנאשם מתקיים מקיצבת נכות ועל כן, חסר יכולת כלכלית. ואולם, לנסיבות אלה ניתן משקל מועט בלבד שכן המניע לביצוע העבירות הוא מניע כלכלי מובהק והן בוצעו לשם הפקת רווח קל.

ד. העבירות בוצעו בשנת 2013 ומאז חלפו כשנתיים ימים.

ה. מצבו הרפואי של הנאשם מורכב, בעקבות תאונת דרכים, והוא סובל מחוסר תפקוד של יד שמאל, פגיעה בעמוד שידרה צווארי ומטופל במשככי כאבים חזקים במיוחד. כמו כן, הוא הוכר כבעל נכות רפואית ותפקודית על ידי המוסד לביטוח לאומי.

ואולם, למרבה האירוניה, מצבו הרפואי המורכב של הנאשם לא מנע ממנו לבצע את העבירות, שהיו כרוכות במאמץ פיזי בלתי מבוטל, בהגעה לעיר רעננה, כניסה לחדר ההלבשה באולם הספורט, חיטוט בתיקי המתלוננות ודחיפת המתלוננת תוך נסיון הימלטות בריצה.

ו. תסקיר שרות המבחן - בית המשפט אף ביקש לבחון אפשרות של הטלת צו של"צ, וזאת מבלי לקבוע מסמרות איזהו העונש הראוי לו לנאשם, ואולם, האמור בתסקיר שרות המבחן לא המליץ על כך. אכן, על שרות המבחן היה להימנע מאזכור תיקי מב"ד התלויים ועומדים כנגד הנאשם ובית המשפט יתעלם מכך. יחד עם זאת, לא מצאתי להטיל דופי בקצינת המבחן ובתיאורה את התנהגות הנאשם במשרדי השרות, דברים להם נמצאו תימוכין גם בדברי הנאשם עצמו בפניו. הנאשם התקשה לקחת אחריות בפני שרות המבחן על התנהגותו והתייחס בקלות ראש, בזלזול ובטשטוש חומרת מעשיו. הוא התנגד לביצוע צו של"צ, כאפשרות לענישה במצבו. לאור זאת, לא נמצא הנאשם מתאים לביצוע צו של"צ, זאת לאחר שאף התבטא באופן תוקפני במהלך האבחון. יצוין, כי התנהגות תוקפנית זו אשר תוארה על ידי שרות המבחן עולה בקנה אחד עם התנהגותו של הנאשם במהלך שמיעת הראיות בתיק. כך, התנהג הנאשם באופן אימפולסיבי ואגרסיבי והוא התפרץ כלפי העד יניב גבעון בעת שמיעת עדותו (ראה עמ' 16, ש' 11; עמ' 17, ש' 22), עד אשר נאלץ בית המשפט להוציאו מן האולם בשל התנהגותו זו (ראה עמ' 17, ש' 25).

כשאלה פני הדברים, ברור כי אין הנאשם ראוי או מתאים לביצוע צו של"צ.

17. אכן, בית המשפט שקל לגזור על הנאשם מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות, ואולם, הוא לא נמצא

כשיר לבצע עבודות שרות בשל בעיותיו הרפואיות. לו היה הנאשם כשיר לרצות מאסר בעבודות שרות, כי אז היה מוטל עליו עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה באופן משמעותי מזו שתוטל עליו בסופו של דבר. הדרך הרגילה של נשיאת מאסר היא בכליאה ואין לנאשם זכות מוקנית לרצות עונש מאסר בעבודות שרות, המותנה מעצם טיבו וטבעו בהתאמתו האישית של הנאשם לביצוע עבודות שרות. משנמצא הנאשם בלתי כשיר מבחינה רפואית לבצע עבודות שרות, שוב אין מנוס מקביעה שאת עונשו ירצה הנאשם בכליאה ממשית, אולם, כאמור, התקופה שתיגזר עליו תהא קצרה באופן משמעותי מזו שהיתה מוטלת לריצוי בעבודות שרות (ראה לענין זה עפ"ג (מחוזי מרכז) 57350-01-15 **חרז נ' מדינת ישראל** (10.5.15)). בענין זה, חזקה על שלטונות שב"ס שידאגו להעניק לנאשם את הטיפול הרפואי המיוחד לו הוא נזקק.

18. לאור האמור לעיל, ומשלא נמצאה עילה לסטות מן המתחם לקולא או לחומרא, ייקבע עונשו של הנאשם בתחתית המתחם אותו קבעתי.

19. אני גוזר, איפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודש (31 ימים) מאסר לריצוי בפועל.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בבית סוהר "הדרים", כשבדיו תעודה מזהה ועותק מגזר דין זה, ביום 27.12.15 בשעה 10:00.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרור מהכלא כל עבירת רכוש או כל עבירת אלימות.

בשל העובדה כי הטלפונים הניידים הוחזרו למתלוננות והיות והוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל, אמנע מהטלת קנס כספי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ט חשוון תשע"ו, 11 נובמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד עמיחי רוזה, הנאשם ובא כוחו.